

ГЛАВА 1



В този неочаквано слънчев ден улиците на Уест Енд бяха препълнени с хора. Из целия град майки стояха на прага на отворени входни врати, засенчили с длани очите си да гледат как децата им си играят. Всички знаеха, че скоро – вероятно още утре – мътна мъгла щеше да плъзне по небето, да заличи синьото, да скрие крехкото слънце и отново щеше да завали дъжд.

Все пак беше май в тихоокеанския северозапад. През този месец дъждът идваше неизменно, както призраците плъзваха по улиците на трийсет и първи октомври, а съомгата се приближаваше от морето.

– Много е топло – обади се Конлан от шофьорското място в елегантното черно беемве с подвижен покрив. Проговаряше за пръв път от почти цял час.

Опитваше се да поведе разговор, нищо повече. Анджи би трябвало да отвърне със споменаване на красиво нацъфтелите храсти глог. Но дори самата мисъл да го каже ѝ причини потискаща умора. Само след няколко месеца малките зелени листенца щяха да се сгърчат и потъмнеят; студените нощи щяха да изпият цвета им и те щяха да изпадат по земята, без никой да ги забелязва.

При такива разсъждения какъв беше смисълът да се отваря дума за нещо така мимолетно?

Тя гледаше през прозореца родния си град. За пръв път от месеци се връщаше в него. Макар Уест Енд да беше само на сто и деветдесет километра от Сиатъл, в съзнанието ѝ това разстояние се увеличаваше. Колкото и да обичаше семейството си, намираше за трудно да напусне дома си. По света навън навсякъде имаше бебета.

Подкараха към старата част на града, където на малки тревни парцели една след друга се редуваха викториански къщи.

Големи разлистени кленове засенчваха улицата и нашарваха асфалта като дантела със светли и тъмни петна. През седемдесетте години този квартал беше сърцето на града. Тогава навред из него се виждаха деца, движещи се на велосипедите си от една къща до друга. Всяка неделя след църква имаше квартални партита и във всеки заден двор играеха на „Ред Роувър“¹.

През годините между тогава и сега тази част от щата се бе променила и старите квартали бяха притихнали и поовехтели. Търговията със съомга и дърводобивната промишленост бяха замрели. Хората, които някога бяха изкарвали прехраната си от земята и от морето, бяха изтикани настрани, забравени; нови заселници изграждаха къщите си на групи, наименувани на самите дървета, които бяха изсекли.

Но тук, на този малък участък от Кленовата улица, времето беше застинало. Последната къща от групата изглеждаше точно като от четиресет години насам. Бялата ѝ мазилка беше чиста и перфектна, изумруденозелената облицовка лъщеше. Никакви бурени не бяха оставени да виреят по моравата. Бащата на Анджи се грижеше за тази къща от четири десетилетия, тя бе неговата радост и гордост. Всеки понеделник след уикенд на натоварена работа в семейния ресторант той отделяше пълен дванайсетчасов работен ден за поддръжка на дома и градината. След смъртта му майката на Анджи се стараше да запази тази рутина. Тя се бе превърнала в нейна утеха, в начин за връзка с мъжа, когото бе обичала близо петдесет години, а когато се измореше от тежката работа, винаги имаше някой, готов да ѝ се притече на помощ. Мама често им напомняше, че тъкмо такава помощ е предимството да имаш три дъщери. Твърдеше, че това ѝ било отплатата, задето е преживяла тийнейджърската им възраст.

Конлан отби до бордюра и паркира. Когато покривът на колата се плъзна на мястото си, задействан от механизма, той се обърна към Анджи.

– Сигурна ли си, че ще го понесеш?

– Ами, тук съм, нали?

Тя най-после се обърна да го погледне. Беше изтощен, тя го

¹ Традиционна детска игра в САЩ, при която децата се разделят на два отбора, хващат се за ръце и се опитват да пробият противниковата редица. – Б. пр.

забеляза в проблясък на сините му очи, но знаеше, че той няма да каже повече, няма да спомене и дума, която да ѝ припомни за бебето, което бяха изгубили преди няколко месеца.

Седяха така редом в мълчание. Климатикът леко бръмчеше.

Някогашният Конлан би се навел да я целуне, би ѝ казал, че я обича и няколкото му нежни думи щяха да я спасят, но тези дни бяха отминали. Някогашната им споделена любов сега изглеждаше далечен и избледнял спомен, подобно на детството ѝ.

– Можем да си тръгнем и веднага. Ще кажем, че колата се е повредила – предложи той в опит да бъде някогашният мъж, способен винаги да извика усмивка у жена си.

Тя не го погледна.

– Шегуваш ли се? Всички смятат, че сме платили прекалено много за тази кола. А и мама знае, че сме тук. Нищо, че си говори с покойници, слухът ѝ е остър като на прилеп.

– Тя е в кухнята и приготвя десет хиляди каноли за двайсет души. А сестрите ти не спират да говорят от момента, щом прекратят прага. Можем да духнем сред цялата врява.

Той се усмихна. За миг всичко изглеждаше нормално между тях, сякаш в колата нямаше призраци. Прииска ѝ се това облекчение да можеше да продължи по-дълго.

– Ливи е приготвила три вида касероли – промърмори тя. – Мира сигурно е изплела на една кука нова покривка за масата и е ушила за всички ни готварски престилки.

– Миналата седмица ти имаше две срещи на високо ниво и снимки за реклама. Не си струва да отделяш време за готвене.

Горкият Конлан. След четиринайсет години брак все така не проумяваше динамиката в семейство Де Сария. Готвенето не беше просто задължение или хоби; то бе един вид разменна валута и Анджи бе фалирала в този смисъл. Татко ѝ, „папа“, когото тя бе превърнала в идол, беше очарован, че тя не умее да готви. Приемал го бе като знак за успех. Бе пристигнал в тази страна като имигрант с четири долара в джоба и си беше създал поминък с изхранването на други имигрантски семейства, затова беше горд, че най-малката му дъщеря печели с ума си, не с ръцете си.

– Да вървим – каза тя, тъй като не искаше да мисли за баща си.

Анджи слезе от колата и отиде при багажника. Той се от-

вори безшумно и разкри тясна картонена кутия. Вътре беше екстравагантно богатият шоколадов кейк, приготвен от компанията „Пасифик Дизърт“, и лимонова тарта, която те караше да си оближеш пръстите. Тя ги извади със съзнанието, че няма да ѝ се размине коментар за неспособността ѝ да приготви нещо сама. Като най-малката дъщеря – „принцесата“ – ѝ беше разрешено да оцветява, да говори по телефона или да гледа телевизия, докато сестрите ѝ работеха в кухнята. Никоя от тях не я оставяше да забрави, че папа я беше разглезил донемайкъде. Като възрастни, сестрите ѝ продължаваха да работят в семейния ресторант. Имаха „истинска“ работа, както винаги подчертаваха, за разлика от кариерата на Анджи в сферата на рекламата.

– Хайде – подкани я Конлан и я хвана за ръка.

Изминаха бетонената пътека покрай фонтанчето на Дева Мария и поеха нагоре по стълбите. До вратата имаше статуя на Христос с протегнати напред за поздрав ръце. Някой беше провесил чадър на китката му.

Конлан почука съвсем формално и отвори вратата.

Къщата бе огласяна от шум – високи гласове, деца, тичащи нагоре и надолу по стълбите, тракане от ледени кубчета, пълнени в кофички, смях. Всички мебели във фоайето бяха отрупани с връхни дрехи, а край тях имаше обувки и празни кутии от храна.

Дневната беше пълна с деца, играещи на различни игри – „Бонбонена страна“ за по-малките и „Луди осмици“ за по-по-расналите. Най-големият ѝ племенник, Джейсън, и племенничката ѝ Сара играеха „Нинтендо“ на телевизора. При влизането на Анджи децата запискаха и се стълпиха около нея, надпреварвайки се за вниманието ѝ. Още от най-ранните им спомени тя беше лелята, която сядаше с тях на пода и споделяше играчките им. Никога не намаляваше музиката, нито казваше за някой филм, че е неподходящ. Всички бяха на мнение, че леля Анджи е „супер готина“.

Чу зад себе си Конлан да разговаря с Винс, съпруга на Мира. Наливаше се питие. Тя се отдели от тълпата деца и тръгна по коридора към кухнята.

На прага се спря. Мама стоеше пред огромната готварска дъска в центъра на помещението и месеше сладко тесто. По-

ловината ѝ лице и косата ѝ бяха наръсени с брашно. Очилата ѝ – реквизит от седемдесетте – имаха стъкла колкото кафени чинийки и уголемяваха кафявите ѝ очи. Ситни капчици пот покриваха челото ѝ и се спускаха по червендалестите ѝ бузи, като накрая капеха в пазвата ѝ. През петте месеца след смъртта на папа бе много отслабнала и беше престанала да си боядисва косата. Сега беше снежнобяла.

Мира стоеше до печката и изсипваше нъоки в тенджера с кипнала вода. В гръб приличаше на момиченце. Макар да беше родила четири деца, още беше дребна като птичка и тъй като често носеше дрехите на дъщеря си, тийнейджърка, изглеждаше с поне десет години по-млада от своите четиресет и една. Тази вечер дългата ѝ черна коса беше прибрана в плитка, стигаща почти до кръста ѝ. Облечена бе в черен панталон с ниска талия и разкроени крачоли и в червен пуловер с релефна плетка. В момента говореше – нищо изненадващо, тя винаги говореше; папа се шегуваше, че най-голямата му дъщеря звучи като блендер, пуснат на максимална скорост.

Ливи бе застанала вляво и режеше моцарела. Приличаше на тънка химикалка в черната си впита копринена рокля. Единствено тупираната ѝ коса беше по-висока от токовете на обувките ѝ. Много отдавна Ливи бе напуснала бързешком Уест Енд, уверена, че ще стане модел. Задържа се в Лос Анджелис, докато не се убеди, че всяко интервю за работа е придружено с „Би ли се съблякла сега, моля?“. Преди пет години, точно преди трийсет и четвъртия си рожден ден, се бе прибрала у дома, огорчена, задето не бе постигнала успех, претърпяла поражение след положените усилия и повела със себе си двете си малки момченца, чийто баща никой от семейството не беше зървал. Залови се да работи в семейния ресторант, но не ѝ харесваше. Виждаше се като момиче от метрополис, уловено в капана на провинциално градче. Сега беше омъжена – отново; случило се бе на претупана церемония миналата седмица в Параклиса на любовта в Лас Вегас. Всички се надяваха Салваторе Трайна – избраникът номер три – най-после да я направи щастлива.

Анджи се усмихна. Беше прекарала толкова много от времето си в тази кухня с тези три жени и колкото и да остарееше и каквато и ще посока да поемеше животът ѝ, това винаги щеше

да си остане нейният дом. В кухнята на мама човек се чувстваше закрилян, стоплен и обичан. Макар със сестрите ѝ да бяха направили различен житейски избор и да проявяваха склонност да се бъркат в този на другите две, бяха като влакна от едно и също въже, неподлежащо на скъсване. Тя изпитваше потребност отново да е част от това; твърде дълго бе скърбила сама.

Влезе в кухнята и остави картонената кутия на масата.

– Здравейте, всички.

Ливи и Мира се втурнаха към нея и я стиснаха в прегръдка, ухаеща на италиански подправки и евтин парфюм. Анджи усети влагата от сълзи по шията си, но не бе казано нищо, освен:

– Колко е хубаво, че си у дома.

– Благодаря.

Тя прегърна сестрите си за последно и се насочи към мама, която разпери широко ръце. Анджи се отпусна в топлината на прегръдката. Както винаги, от мама лъхаше на мащерка, парфюм „Табу“ и лак за коса „Акуа нет“. Миризмите от детството на Анджи.

Мама я прегръщаше така силно, че Анджи едва успяваше да си поеме дъх. Със смях се опита да се отдръпне, но мама я държеше здраво.

Анджи инстинктивно се напрегна. Последния път, когато я бе притискала така, мама ѝ бе пошепнала: „Пак ще опитате. Бог ще ви даде с друго дете“.

Анджи се изтръгна от обятията ѝ.

– Недей – предупреди и се помъчи да се усмихне.

Тихо изречената молба свърши работа. Мама посегна към рендето за пармезан и обяви:

– Вечерята е готова. Мира, повикай децата да седат на масата.

Трапезарията побираше удобно четиринайсет души – тази вечер бяха петнайсет. Старинната махагонова маса, донесена от старата родина, бе поставена в центъра на обширно помещение без прозорци, с тапети в розово и бургундско червено. На стената, до портрет на Исус, висеше резбовано разпятие. Възрастни и деца насядаха около масата. От другата стая се чуваше песен на Дийн Мартин.

– Да се помолим – каза мама, щом всички се настаниха. Когато не настана веднага тишина, тя се пресегна и перна чичо Франсис по главата.

Франсис отпусна глава и затвори очи. Всички последваха примера му и молитвата започна. Гласовете им се сляха в едно.

– Благослови нас, о, Господи, и тези Твои дарове, които ще получим, благодарение на твоята щедрост чрез нашия Бог Исус Христос. Амин.

Когато молитвата приключи, мама бързо се изправи и вдигна чаша.

– Сега вдигаме тост за Сал и Оливия. – Гласът ѝ вибрираше, устата ѝ потрепваше. – Не знам какво да кажа. Тостовете са мъжка работа. – И тя рязко си седна.

Мира докосна майка си по рамото и се изправи.

– Приветстваме Сал в нашето семейство. Нека двамата откриете любовта, каквато имаше между мама и татко. Желая ви пълни шкафове, топли спални и много... – Тя направи пауза. Гласът ѝ омекна – ...много здрави бебета.

Вместо да се раздаде смях, аплодисменти и звън на чаши, настана мълчание.

Анджи пое рязко дъх и вдигна очи към сестрите си.

– Не съм бременна – побърза да каже Ливи. – Но... опитваме се.

Анджи успя да докара усмивка, ала твърде слаба и унила, тъй че не заблуди никого. Всички я гледаха и се чудеха как тя ще понесе раждането на още едно дете в семейството. До един се мъчеха с всички сили да не я нараняват.

Тя вдигна чаша.

– За Сал и Ливи. – Заговори бързо, с надежда сълзите ѝ да минат за радостни. – Пожелавам ви много на брой и здрави бебета.

Разговорите се възобновиха. Около масата се разнесе оживено тракане на прибори върху порцелан, често избухваше смях. Макар семейството да се събираше на всички празници и в две вечери в понеделник месечно, темите за разговор никога не се изчерпваха.

Анджи огледа масата. Мира разправяше развълнувано на мама за училищно мероприятие за набиране на средства, на което щеше да осигури кетъринга. Винс и чичо Франсис спореха за мача от миналата седмица между „Хъскис“ и „Дъкс“. Сал и Ливи често се целуваха. По-малките деца плюеха грахчета едно срещу друго, а по-големите обсъждаха кое е по-добро –

ексбокс или плейстейшън. Конлан разпитваше леля Джулия за предстоящата ѝ операция за подмяна на тазобедрена става.

Анджи не можеше да се съсредоточи върху никой от разговорите. Самата нея никак не я биваше да приказва на неангажиращи теми. Сестра ѝ искаше бебе, значи щеше да се случи. Ливи вероятно щеше да забременее помежду предаването на Джей Лено и новините. *Опа, забравих да си сложа контрацептивната диафрагма.* Ей така се случваше при сестрите ѝ.

След вечеря, докато Анджи миеше съдовете, никой не я заговори, но всеки, минаващ покрай мивката, стисваше рамото ѝ или я целуваше по бузата. Всички знаеха, че не са останали думи, които да ѝ кажат. Надежди и молитви бяха изричани толкова много пъти през годините, че бяха изгубили въздействието си. Мама държеше запалена свещ на празника на Света Сесилия вече от десет години и въпреки това Анджи и Конлан бяха пристигнали сами в колата си тази вечер, двойка, която така и не увеличи семейството си.

Накрая вече не издържаше. Захвърли кърпата за чинии на масата и се качи горе в старата си стая. Хубавата ѝ малка стаячка, все още с тапетите си на рози и бели кошници, с две еднакви легла с розово спално бельо. Тя седна на ръба на своето легло.

По ирония на съдбата често бе коленичила на същия този под и бе отправяла молитви да не е забременяла. Беше на седемнайсет по онова време и ходеше с Томи Матучи. Първата ѝ любов.

Вратата се отвори и влезе Конлан. Едрият ѝ чернокос съпруг ирландец изглеждаше нелепо и не намясто в малката ѝ девическа стая.

— Добре съм — каза тя.

— Да бе.

Горчивината в гласа му я ужили. Но нищо не можеше да направи по въпроса. Той не бе в състояние да ѝ даде утеха; Бог знаеше, че това се бе доказало твърде много пъти.

— Имаш нужда от помощ — изрече той уморено и нямаше нищо чудно. Думите не бяха нови.

— Добре съм.

Той я гледа дълго. В сините очи, някога обливали я с обожание, сега се четеше почти непоносимо поражение. С въз-

дишка той се обърна и излезе от стаята, като затвори вратата зад себе си.

Скоро след това тя отново се отвори. На прага стоеше мама, поставила стиснати в юмруци ръце на тесните си хълбоци. Подплънките на роклята ѝ бяха огромни и практически се допираха от двете страни до рамката на вратата.

– Открай време тичаше в стаята си, когато беше тъжна. Или ядосана.

Анджи се дръпна встрани, за да ѝ направи място.

– А ти вечно дотичваше след мен.

– Баща ти ме караше. Това не го знаеше, нали? – Мама седна до Анджи. Старият матрак увисна под общата им тежест. – Не понасяше ти да плачеш. Горката Ливи можеше да хлипа, докато дробовете ѝ изнемогнат, и той не обръщаше внимание. Но ти... ти беше неговата принцеса. Една сълза можеше да разбие сърцето му. – Тя въздъхна. Бе тежък звук, изпълнен с разочарование и съчувствие. – На трийсет и осем години си, Анджела – каза мама. – Време е да пораснеш. Твоят папа... Бог да даде мир на душата му... би се съгласил с мен за това.

– Аз дори не знам какво означава.

Мама я обгърна през раменете и я придърпа към себе си.

– Бог даде отговор на молитвите ти, Анджела. Не беше желанието от теб отговор, затова не го чуваш. Време е да се вслушаш.

* * *

Анджи се събуди рязко. Хладът по бузите ѝ беше от сълзи.

Отново бе споходена от съня за бебето; онзи, в който тя и Конлан стояха на срещуположни брегове. Помежду им, по искрящата повърхност на синьо море се носеше мъничък розов вързоп. Малко по малко отплаваше надалеч и накрая изчезна. Когато вече го нямаше, двамата с Конлан останаха сами и твърде отдалечени един от друг.

От години сънуваше все същия сън, докато с мъжа ѝ обикаляха лекарски кабинети и опитваха една след друга процедури. Предполагаше се, че тя е сред щастливките – за осем години бе заченала три пъти. Два от случаите завършиха със спонтанен аборт; при един дъщеря ѝ София бе живяла само няколко

кратки дни. И това беше краят. Нито на нея, нито на Конлан им даваше сърце да опитват отново.

Тя се измъкна от прегръдката на мъжа си, грабна мекия си розов халат от пода и излезе от спалнята.

Напред я чакаше притъмнелият коридор. Вдясно десетки семейни снимки, всичките в солидни махагонови рамки, покриваха стената. Портрети на пет поколения от фамилиите Де Сария и Малоун.

Тя погледна към последната затворена врата в коридора. Месинговата топка на бравата проблясваше на лунната светлина от близкия прозорец.

Кога за последно се бе осмелила да влезе в тази стая?

Бог ти даде отговор... Време е да се вслушаш.

Мина бавно към стълбите покрай свободната спалня за гости до последната врата.

Там пое дълбоко дъх и издиша. Ръцете ѝ трепереха, когато отвори и влезе вътре. Въздухът там бе тежък, застоял и с дъх на мухъл.

Тя светна лампата и затвори зад себе си.

Стаята бе толкова съвършена.

Затвори очи, сякаш тъмнината можеше да е от помощ. Сладките звуци на „Красавицата и Звяра“ изпълниха съзнанието ѝ, отведоха я обратно до първия път, когато затвори вратата на тази стая преди толкова много години. Беше, след като взеха решение за осиновяване.

Имаме бебе, госпожо Малоун. Майката, тийнейджърка, избра вас и Конлан. Елате в офиса ми да се запознаете с нея.

През всичките четири часа до срещата Анджи избира тоалета и грима си. Когато двамата с Конлан най-сетне срещнаха Сара Декър в кантората на адвоката, тримата мигом създадоха връзка. *Ще обичаме детето ти, обеща Анджи на момичето. Можеш да ни имаш доверие.*

В продължение на шест прекрасни месеца Анджи и Конлан се отказаха от усилия тя да забременее. Сексът отново стана удоволствие, без усилия пак се влюбиха един в друг. Животът бе хубав. В тази къща бе имало надежда. Отпразнуваха го със семействата си. Отведоха Сара в дома си и ѝ отдадоха сърцата си. Придружаваха я на всяка среща с гинеколога. Две седмици преди термина си Сара се прибра с тапе-

ти и бои. Двете с Анджи декорираха тази стая. Небесносини таван и стени, украсени с пухкави бели облачета. Ярки цветя върху боядисани в бяло дървени оградки, с рояци пчели, перерудки и феи над тях.

Първият сигнал за нещастие дойде в деня, когато започнаха родилните болки на Сара. Анджи и Конлан бяха на работа. Прибраха се у дома в празна, твърде тиха къща без съобщения на телефона и без бележка, оставена на кухненската маса. Бяха прекарвали у дома по-малко от час, когато телефонът иззвъня.

Бяха стигнати прегърнати до него, уловени за ръце, и се разплакаха от радост, като чуха за раждането. Отнело им бе момент да регистрират другите думи. Дори сега Анджи си ги спомняше само откъслечно.

Съжалявам...

Промених намерението си...

Връщам се при приятеля си...

Ще задържа бебето...

Затвориха вратата към тази стая и така си остана. Веднъж седмично чистачката се осмеляваше да влезе, но не и Анджи и Конлан. В продължение на повече от година стаята бе стояла празна – храм на мечтата им за някой ден. От всичко се бяха отказали – от лекари, лечения, инжекции и процедури. И после, като по чудо, Анджи отново забременя. Когато вече бе бременна в петия месец, се осмелиха отново да влязат в стаята и да я изпълнят с мечтите си. Трябваше да се досетят, че няма да го бъде.

Тя отиде до дрешника и извади голям картонен кашон. Започна да го пълни с неща, като се мъчеше да не свързва всяко от тях със спомени.

– Хей.

Тя дори не бе чула вратата да се отваря, но все пак ето го и него вътре в стаята при нея.

Съзнаваше колко сбъркано му изглежда да завари съпругата си наред помещението с голям кашон до нея. Вътре бяха всичките ѝ скъпоценни глезотии – нощната лампа с Мечо Пух, рамката за снимка с Аладин, чисто новата сбирка от книги на доктор Зюс. Единствената останала мебел бе креватчето. Чаршафите и завивките бяха на пода до него – спретната бледорозова купчинка.

Тя се обърна да го погледне. В очите ѝ имаше сълзи, замъгляващи зрението ѝ, но тя не ги бе усетила до този момент. Искаше да му каже колко съжалява; как всичко се бе объркало между тях. Взе малка купчинка розови чаршафи и погали тъканта.

– Това ме побърка – беше единственото, което успя да каже. Той седна до нея.

Тя го чакаше да заговори, но той само седеше там и я гледаше. Тя разбираше. Миналото го бе научило на предпазливост. Беше като животно, адаптирало се към опасна среда, като кротуваше и пазеше тишина. Покрай лекарствата за плодовитост и разбитите мечти емоциите на Анджи бяха непредсказуеми.

– Забравих за нас – отрони тя.

– Няма „нас“, Анджи.

Кротостта, с която го изрече, разби сърцето ѝ.

Най-после. Един от тях се бе осмелил да го изрече.

– Знам.

– Аз също исках дете.

Тя преглътна мъчително, като се опитваше да държи сълзите си под контрол. Забравила бе, че през последните няколко години Конлан бе мечтал да е баща, също както тя да е майка. И някъде по пътя всичко бе започнало да опира само до нея. Толкова много се бе фокусирала върху собствената си скръб, че неговата бе станала нещо странично и случайно. Беше едно от онези осъзнавания, които щяха да я преследват, знаеше го. Винаги се бе отдавала на успеха в живота си – семейството ѝ я наричаше „обсебена“ – и да стане майка бе поредната цел за постигане. А трябваше да помни, че това е екипен спорт.

– Съжалявам – промълви тя отново.

Той я пое в прегръдката си и я целуна. Беше от онези целувки, каквито не бяха споделяли от години.

Дълго седяха така прегърнати.

Искаше ѝ се неговата любов да ѝ е достатъчна. И беше редно да бъде. Ала нуждата ѝ от дете беше като приливна вълна, като шеметна сила, която ги бе удавила. Може би преди година би успяла да се вдигне до повърхността. Не и сега.

– Аз те обичах...

– Знам.

– Трябваше да бъдем по-внимателни.

По-късно тази нощ, докато лежеше сама в леглото, което бяха купили заедно, тя се опитваше да си припомни как и защо се бе стигнало дотук, нещата, които си бяха изrekli взаимно в края на любовта си, но нищо не се върна в паметта ѝ. Помнеше само мириса на бебешка пудра и звука на гласа му, когато ѝ каза „сбогом“.

ГЛАВА 2



Изумително беше колко време отнемаше да бъде разтурен съвместен живот.

След като Анджи и Конлан решиха да прекратят брака си, подробностите станаха това, което имаше значение. Как да разделят всичко наполовина, особено неделимите неща като къщи, коли и сърца.

Прекараха месеци в обмисляне на крачките по развода и до края на септември той беше финализиран.

Къщата ѝ – не, сега беше къщата на семейство Педерсън – беше празна.

Вместо спални, дизайнерска дневна и кухня, облицована с гранитни плочи, тя имаше значителна сума пари в банката, склад, пълен с петдесет процента от мебелите им, и кола със задръстен от куфари багажник.

Анджи седеше на ръба на тухлената камина и се взираше в лъскавите си златисти дървени подове.

В деня, в който се нанесоха с Конлан, тук имаше син килим.

Открит дъсчен под, си бяха казали един на друг, усмихвайки се на лекотата на споразумението си и силата на мечтата си. *Децата нямат милост към килимите.*

Беше толкова отдавна...

Десет години в тази къща. Чувстваше ги като цял живот.

Звънецът на вратата иззвъня.

Тя веднага се напрегна.

Но нямаше как да е Кон. Той щеше да има ключ. Освен това не се беше канил да идва днес. Това беше денят ѝ да си събере последните вещи. След четиринайсет години брак сега трябваше да си уговорят отделно време в къщата, която бяха делили.

Тя стана, прекоси коридора и отвори вратата.

Мама, Мира и Ливи стояха там, сгушени една в друга под навеса на входа, опитвайки се да се запазят от дъжда. Също

така се опитваха да се усмихнат; нито един от опитите им не беше напълно успешен.

– Ден като този е за семейството – каза мама.

Влязоха вътре вкупом. От кошницата за пикник, която Мира бе надянала на ръката си, се разнесе мирис на чесън.

– Фокача – обяви Мира при въпросителния поглед на Анджи. – Нали знаеш, че храната облекчава всяка болка?

Анджи се усмихна неочаквано за себе си. Колко пъти в живота си се бе връщала от училище у дома, съкрушена от някаква обида, само за да чуе мама да казва: „Хапни нещо, ще се почувстваш по-добре“.

Ливи застана до нея. С черния си пуловер и скини джинси приличаше на Лара Флин Бойл с впечатляващата ѝ коса.

– Минала съм през два развода. Храната е от голяма помощ. Накарах ги да сложат и текила в кошницата, но нали я знаеш мама? – Наведе се по-близо. – Имам золофт в чантата си, ако изпитваш нужда.

– Елате, елате – обади се мама и ги поведе като квачка пиленцата си към опразнената дневна.

И тогава Анджи усети цялата тежест на случилото се – провал. Тук бяха близките ѝ и търсеха къде да седнат в празна къща, която до вчера бе била дом.

Анджи се отпусна на твърдия студен под. Сега стоята бе тиха. Те я чакаха да заговори. Щяха да влязат в тона ѝ. Така се правеше в семейство. Проблемът беше, че Анджи нямаше къде да отиде, нито какво да каже. Във всеки друг ден сестрите ѝ биха се разсмели на това. Сега никак не беше смешно.

Мира седна на пода до Анджи. Металните капси на избелелите ѝ джинси изтракаха по дъските. Мама се отпусна на перваза на камината, а Ливи се настани до нея.

Анджи гледаше тъжните им лица и изпита потребност да обясни.

– Ако Софи бе оживяла...

– Не отваряй тази тема – остро я прекъсна Ливи. – Няма да помогне.

Очите на Анджи запариха. Почти беше готова да се остави болката да я надвие. После се стегна. Нямаше полза от сълзи. Та тя бе плакала през повечето от изтеклата година и докде я докара това?

– Права си – промълви.

Мира я пое в прегръдката си.

Точно от това бе имала нужда Анджи. Когато се отдръпна, чувствайки се едновременно по-разтреперана и по-стабилна, всичките три жени я гледаха.

– Може ли да бъде откровена? – обади се Ливи, като отвори кошницата и извади от нея бутилка червено вино.

– Категорично не – отвърна Анджи.

Ливи я игнорира.

– Двамата с Кон твърде дълго бяхте в неразбирателство. Повярвай ми, знам какво е любовта да тръгне на зло. Време беше да се откажеш. – Тя започна да налива вино в чаши. – Сега е редно да заминеш някъде. Направи си почивка.

– Бягането няма да помогне – възрази Мира.

– Глупости – отсече Ливи и подаде чаша с вино на Анджи. – Имаш пари. Иди в Рио де Жанейро. Плажовете били страхотни. Ще се разхождаш почти гола.

Анджи се усмихна. Стягането в гърдите ѝ се поотпусна малко.

– И какво, да си купя прашки и да извадя на показ отпуснатия си задник?

– Миличка, няма да боли – разсмя се Ливи.

През следващия час седяха в празната дневна, пиха червено вино, ядоха, разговаряха за обикновени неща. За времето. За живота в Уест Енд. За неотдавнашната операция на леля Джулия.

Анджи се опитваше да следи разговора, но все се улавяше, че се чуди как беше стигнала дотук – сама и бездетна на трийсет и осем. Ранните години на брака ѝ бяха толкова хубави...

– Това е, защото бизнесът не върви – казваше Ливи, докато си наливаше нова чаша вино. – Какво друго бихме могли да направим?

Анджи си даде сметка, че се е разсеяла през последните няколко минути. Вдигна поглед.

– За какво говорите?

– Мама иска да продадем ресторанта – каза Мира.

Анджи изпъна тяло.

– *Какво?!*

Ресторантът беше опората на семейството, център на всичко.

– Нали нямаше да говорим за това днес? – стрелна мама сърдит поглед към Мира.

Анджи огледа лицата им едно по едно.

– Какво се случва, по дяволите?

– Без ругатни, Анджела – предупреди я мама. Звучеше уморена. – Бизнесът с ресторанта е в застой. Не виждам как можем да продължим.

– Но... татко толкова го обичаше – продума Анджи.

От тъмните очи на майка ѝ потекоха сълзи.

– Няма нужда да ми го казваш.

– Какъв е проблемът с бизнеса? – обърна се Анджи към Ливи.

– Икономиката е зле – повдигна рамене Ливи.

– Де Сария се справяха добре цели трийсет години. Няма как...

– Не мога да *повярвам*, че тъкмо ти ни учиш как се управлява ресторант – тросна се Ливи и запали цигара. – Какво може да знае един сценарист на реклами?

– Творчески директор. И става дума за управление на ресторант, не за мозъчна хирургия. Просто давате на хората добра храна на добри цени. Колко трудно може да е...

– Престанете и двете – обади се Мира. – На мама не ѝ трябва да слуша това.

Анджи погледна майка си, но не знаеше какво да каже. Семейството, което само преди мигове бе било нейна скала, сега изглеждаше пропукано.

Надвисна мълчание. Анджи се замисли за ресторанта... за баща си, който винаги бе успявал да я разсмее, дори когато сърцето ѝ бе пред пръскане от мъка... за онзи защитен свят, в който бяха израснали заедно.

Ресторантът беше котвата на тяхното семейство; без него като нищо можеха да са се пръснали в разни посоки. А да плаваш сам на своя вълна си беше твърде самотен живот. Анджи го знаеше.

– Анджи може да помогне – обади се мама.

Ливи изсумтя скептично.

– Та тя не знае нищо за този бизнес. Принцесата на папа никога не е...

– Замълчи, Ливи – смъмри я мама, вперила очи в Анджи.

Анджи разбра всичко, вложено в този поглед. Мама ѝ предлагаше място, където да се скрие от болезнените спомени в големия град. За мама прибирането у дома бе отговорът на всеки въпрос.

– Ливи е права – бавно изрече Анджи. – Аз нищо не знам за бизнеса.

– Но помогна на онзи ресторант в Олимпия. По вестниците писаха за успеха на кампанията ти – припомни Мира, докато я наблюдаваше изпитателно. – Папа ни накара да прочетем всички изрезки.

– Които Анджи му беше изпратила – добави Ливи, обвита в цигарен дим.

Анджи наистина бе съдействала за връщането на онзи ресторант на картата. Но там бяха нужни само добра рекламна кампания и известна сума за маркетинг.

– Може би и на нас можеш да помогнеш – изрече Мира най-сетне.

– Не знам – продума Анджи. Толкова отдавна бе напуснала Уест Енд, убедена, че широкият свят я очаква. Как щеше да се почувства, ако се върнеше там?

– Може да живееш в къщата на брега – обади се мама.

Къщата на брега.

Анджи си помисли за малкото бунгало на пустия и ветровит бряг и един след друг я заляха дузина скъпи спомени.

Там винаги се бе чувствала сигурна и обичана. Закриляна.

Може би щеше да се научи отново да се усмихва на това място, където като момиченце се бе смяла толкова непринудено и често.

Огледа празната къща наоколо си, така пълна с тъга; самият град, в който се намираше, носеше толкова много лоши спомени. Може би връщането у дома наистина бе отговорът, поне за известно време, докато се ориентираше къде е мястото ѝ сега.

В малката къща нямаше да се чувства сама, не като в Сياتъл.

– Да – продума бавно тя и вдигна очи. – Мога да помагам там за известно време.

Не знаеше коя емоция е по-силна у нея в този момент, дали облекчението, или разочарованието. Знаеше едно – нямаше да е сама.

Мама се усмихна.

– Папа все ми казваше, че един ден ще се върнеш при нас.

Ливи извъртя очи в гримаса.

– О, браво. Принцесата се връща да помага на нас, простите провинциалисти, да си управляваме ресторанта.

* * *

Седмица по-късно Анджи тръгна натам. Организира заминаването си за Уест Енд като всеки свой проект – с пълна скорост напред. Първо се обади на шефа си в рекламната агенция и поиска безсрочен отпуск.

Шефът ѝ остана изненадан. Не беше имало никаква индикация, че е недоволна. *Ако целта ти е да получиш повишение...*

Тя се засмя на това и обясни, че просто е изморена.

Изморена?

Имаше нужда от време за себе си. Нямахте представа колко дълго. Към края на разговора просто обяви, че напуска. И защо не? Имаше нужда от нов живот, а нямаше как да го получи, ако се държеше уловена за полата на стария. Разполагаше с предостатъчно пари в банката и с изобилие от маркетингови способности. Когато бъдеше готова да се влее отново в трафика на истинския живот, винаги можеше да си намери друга работа.

Опитваше се да не мисли колко често Конлан я бе молил да направи точно това. *Тази работа те убива*, казваше винаги. *Как да релаксираме, когато постоянно си на главоломна скорост. Лекарите казват...*

Тя увеличи музиката – нещо старо и умиляващо – и натисна педала на газта.

Километрите се низеха, всеки я отдалечаваше от Сиатъл и я приближаваше към града на нейната младост.

Накрая свърна от междушатската магистрала и последва зелените табели „Плажове Уошингтън“ към Уест Енд.

Малкият град я посрещна приветливо. Светлина искреше по улиците и листата на дърветата, още мокри от дъжда. Фасадите на магазините, боядисани толкова отдавна в ярки сини, зелени и розови багри в духа на викторианско рибарско селище, вече бяха избледнели до мек сребрист нюанс. Докато караше

по „Фронт Стрийт“, си припомняше парадите за Четвърти юли. Всяка година семейството се издокарваше и носеше на тях транспарант на „Ресторант Де Сария“. Хвърляли бяха бонбони на събралите се отстрани хора. На Анджи никак не ѝ харесваше тогава, но сега... сега споменът я караше да се усмихва тъжно и да си спомня гръмогласния смях на баща си. *Ти си част от това семейство, Анджела. Ще маршируваш с нас.*

Тя смъкна стъклото на прозореца си и мигом усети соления дъх на морето, примесен с аромат на борове. Някъде пекарна бе отворила вратите си. Във вентреца се долавяше мирис на канела.

Улицата бе оживена, но не прекалено в този следобед на късния септември. Накъдето и да погледнеше, виждаше хора, ангажирани в разговор. Зърна господин Питърсън, местния фармацевт, застанал на улицата пред аптеката си. Той ѝ помаха и тя отвърна на жеста му. Знаеше, че до минути той щеше да иде в съседната железария и да съобщи на господин Танън, че Анджи де Сария се е върнала. Щеше да снижи глас, като добавеше: *Горкичката, развела се е, нали знаеш?*

Тя стигна до светофар – един от четирите в града – и намали. Канеше се да свие вляво към къщата на родителите си, но океанът нададе своя призив като песен на сирена и тя му се подчини. А и още не се чувстваше готова за семейния наплив.

Зави вдясно по дългия виещ се път, водещ извън града. Вляво от нея Тихият океан бе като развявано от вятъра сиво корабно платно, простиращо се до безкрая. Дюни и морска трева се гънеха и трепкаха под вятъра.

На около километър и половина от града я посрещна различен свят. Тук имаше много малко къщи. Тук-там имаше признаци за нещо като курорт или група бунгала, давани под наем, накацали над морето, но и от тях нищо не се виждаше от пътя. Този отрязък от брега бе скрит от високи дървета и представляваше неофициален град между Сиатъл и Портланд, още не беше „открит“ от юпитата, а много малко от местните хора можеха да си позволят крайбрежна собственост. Тъй че това тук бе диво място. Примитивно. Океанът възвестяваше с тътен присъствието си и напомняше на минаващите, че до не много отдавна хората бяха вярвали как в тези води живеят дракони. Понякога можеше да бъде измамно тихо и в такива моменти

туристите бяха приспивани до лъжовно усещане за пълна безопасност. Извеждаха взетите под наем каяци сред вълните и се движеха напред-назад. Всяка година някои от тези туристи просто изчезваха; връщаха се само ярко боядисаните каяци.

Накрая тя стигна до стара ръждясала пощенска кутия с табелка „Де Сария“. Зави по изровения черен път. От двете му страни се издигаха гигантски дървета, скриващи повечето от небето и изцяло слънцето. Имотът беше посипан с борови иглички и избуяли папрати. Лека мъгла се стелеше над земята и се издигаше нагоре, като по невъзможен начин смекчаваше света. Тя бе забравила мъглата, как се появяваше всяка сутрин през есента, бликнала от земята като видима въздишка. Понякога при ранни сутрешни разходки човек можеше да погледне надолу и да не вижда собствените си крака. Като деца бяха ходили да дирят тази мъгла, превръщаха в игра тичането през нея.

Тя стигна до къщата и паркира колата.

Завръщането у дома бе тъй сладостно и остро усещане, че тя преглътна внезапно надигнала се в гърлото ѝ буца. Къщата, която баща ѝ бе построил с двете си ръце, бе разположена в тясна просека, оградена бе от дървета, които бяха били стари още при минаването на Луис и Кларк през тази територия.

Покривните плочи, някога кедровочервени, се бяха състарили до мек сребрист цвят. Бялата обшивка вече почти не предлагаше контраст.

Когато тя слезе от колата, чу симфонията на летата от детството си – шума на вълните долу, свиренето на вятъра между дърветата. Някой някъде пускаше хвърчило. Пляскането му я върна назад във времето.

Ела тук, Принцесо. Помогни на папа да окастри тези клони...

Хей, Ливи, чакай ме! Не мога да тичам толкова бързо...

Мамо, кажи на Мира да ми върне бонбоните...

Тъкмо тук всички моменти на радост, на гняв, със сладкогорчив привкус бяха съставили семейната им история. Стоеше на прозрачната слънчева светлина, заобиколена от дървета, и попиваше у себе си всички забравени досега спомени.

Ей там, до гигантския гън, от който бяха изникнали десетки по-малки растения, Томи за пръв път бе целунал Анджи... и

се помъчи да я опипа. Там, при кладенеца, беше най-доброто място да се спотаиш при игра на криеница.

А ей там, скрита в тъмната сянка на два гигантски кедъра, се намираше пещерата от папрат. Преди две лета с Конлан бяха довели всичките си племенници и племеннички тук за лагер. Бяха построили крепост сред огромните папрати и се преструваха на пирати. Същата вечер бяха разказвали страховити истории за духове и всички се събраха около огън да пекаат маршмелоу.

Тогава тя все още бе вярвала, че някой ден ще доведе собствените си деца тук...

С въздишка внесе багажа си в къщата. Долният етаж беше едно голямо помещение – кухня отляво с масленожълти шкафове и бели плочки на плотовете; малка трапезария, сгушена в ъгъла (някак си и петимата бяха яли на тази малка маса); и дневна, която заемаше останалата част от пространството. Гигантска камина от речен камък доминираше на северната стена. Около нея бяха разположени два дивана с прекалено издута тапицерия със синя дамаска, очукана масичка за кафе от чам и износеното кожено кресло на татко. В къщичката нямаше телевизор. Никога не бе имало.

Ние разговаряме, неизменно бе казвал баща ѝ, когато дъщерите му недоволстваха.

– Здравей, татко – прошепна тя.

Единственият отговор бе вятърът, блъскащ стъклата на прозорците.

Троп. Троп. Троп.

Бе звукът от поклащането на люлеещия се стол върху дъсчения под в необитаема стая...

Тя се помъчи да се откъсне от спомените, ала те бяха твърде бързи. Усети как контролът отново ѝ се изплъзва. С всеки поеман дъх усещаше как времето бяга напред, откъсва се от нея. Младостта ѝ я напускаше, така невъзможна за улавяне като въздуха, който дишаше нощем в самотното си легло.

Тя въздъхна тежко. Глупачка бе да си помисли, че тук нещата ще са различни. И откъде накъде? Спомените не живееха по улиците или в големите градове. Те протичаха в кръвта, пулсираха ведно със сърцето ти. Беше донесла всичко със

себе си – всяка загуба и сърдечна болка. Тежестта им привеждаше гърба ѝ, изтощаваше я.

Тя изкачи стълбите и влезе в някогашната спалня на родителите си. Чаршафите и одеялата бяха свалени от леглото, разбира се, без съмнение прибрани в кашон в дрешника, а матрактът бе прашен, но Анджи не я бе грижа. Тя се покатери на леглото и се сви на кълбо.

Оказа се, че връщането у дома не бе било добра идея. Затвори очи, заслушана в жуженето на пчелите пред прозореца, и се опита да заспи.

* * *

На следващата сутрин Анджи се събуди с изгрева на слънцето. Втрънчи се в тавана към тлъст черен паяк, който плетеше паяжината си.

Очите ѝ пареха и бяха подути.

Отново бе наситила дюшека си със спомени.

Е, стига толкова.

Бе решение, което си бе повтаряла стотици пъти през последната година. Този път беше категорична, че трябва да го изпълни.

Отвори куфара, извади чисти дрехи и се отправи към банята. След горещ душ отново се почувства човешки. Среса косата си и я прибра на опашка, облече избелели джинси и тънко поло и взе чантата си от кухненската маса. Тъкмо се канеше да тръгне към града, когато случайно погледна през прозореца.

Навън, в края на имота, мама седеше на пън. Говореше с някого и размахваше ръце в буйни жестове, които толкова бяха засрамвали Анджи в детството ѝ.

Без съмнение цялото семейство спореше дали Анджи щеше да е от полза за ресторанта. След снощи тя самата се бе усъмнила в това.

Знаеше, че щом излезе на верандата, спорещите гласове ще я връхлетят като шум от косачка. Цял час щяха да изтъкват плюсовете и минусите от завръщането на Анджи.

Нейното мнение надали щеше да бъде зачетено.

Тя се спря при задната врата, като набираше смелост. Леп-

на на лицето си насилена усмивка, отвори вратата и излезе навън, като търсеше останалите с поглед.

Само че нямаше никого, освен мама.

Анджи прекоси двора и седна на пъна.

– Знаехме, че рано или късно ще излезеш – каза мама.

– Вие?

– Папа и аз.

Анджи въздъхна. Значи майка ѝ още говореше с папа. Скръбта бе стара познайница на Анджи. Не би могла да вини майка си, че не се отказва от това общуване. И все пак се чудеше дали не е повод за тревога. Докосна ръката на майка си. Кожата ѝ беше отпусната и мека.

– И какво казва той за връщането ми у дома?

Мама си отдъхна с очевидно облекчение.

– Сестрите ти настояват да отида на лекар. А ти питаш какво е казал папа. О, Анджела, радвам се, че си у дома. – Тя придърпа Анджи в прегръдка.

За пръв път мама не бе облечена изрядно в катове дрехи. Носеше само ажурна плетена блуза и вехти джинси „Джордаш“. При допира Анджи си даде сметка колко е отслабнала и това я притесни.

– Свалила си още килограми – отбеляза, като се отдръпна.

– Естествено. Четиресет и седем години вечерях с мъжа си.

Сама е трудно.

– Е, сега ще ядем двете заедно. Аз също съм сама.

– Ще останеш ли?

– Какво искаш да кажеш?

– Мира твърди, че имаш нужда да се скриеш за няколко дни и някой да се грижи за теб. Поддържането на закъсал ресторант не е лека работа. Тя смята, че до два-три дни ще си заминеш.

На Анджи ѝ бе ясно, че Мира говори от името на останалите в семейството и не беше изненадана. Сестра ѝ не разбираше мечтите, които можеха да пратят едно момиче да търси различен живот... или сърдечната болка, която я бе накарала да направи обратен завой към дома. Семейството винаги се бе тревожило, че амбициите на Анджи са твърде дръзки и че това ще я нарани.

– А ти как мислиш?

Мама прехапа устна разтревожено в жест, така познат като звуците на морето.

– Папа казва, че е чакал двайсет години ти да поемеш неговата рожба, ресторанта му, и не иска никой да ти се пречка.

Анджи се усмихна. Звучеше точно както папа би го казал. За секунда почти повярва, че той наистина е тук с тях, застанал под сянката на толкова обичаните си дървета.

Тя въздъхна с неудържимо желание да чуе отново гласа му, но се чуваше само силният плисък на океана в пясъка. Нямаше как да не си спомни изминалата нощ и сълзите, които бе проляла.

– Не знам дали съм достатъчно силна още, за да ви бъда от помощ.

– Той обичаше да седи тук и да гледа океана – каза мама и се облегна на рамото ѝ. – „Трябва да поправим тези стъпала, Мария“. Все това казваше в първия ден на лятото.

– Чу ли ме? Тази нощ... беше тежка.

– И всяко лято правехме ремонти. Имотът никога не изглеждаше същия две години поред.

– Знам, но...

– Винаги започваше само с едно нещо. Оправянето на стъпалата.

– Просто стъпалата, а? – промълви Анджи, вече усмихната. – Най-дългото пътуване започва с една стъпка, в този смисъл...

– Някои поговорки просто отговарят на истината.

– Ами ако не знам откъде да започна?

– Ще знаеш.

Мама обгърна раменете ѝ. Седяха така дълго време, притиснати една към друга, загледи в морето. Накрая Анджи попита:

– Между другото, ти откъде знаеше, че съм тук?

– Господин Питърсън те видял да караш през града.

– И е сложил началото.

Анджи се усмихна, като си припомни мрежата, свързваща жителите на този град. Веднъж на танците след завършване на гимназията бе позволила на Томи Матучи да постави длани на задника ѝ и новината стигна до мама, преди танцът им да е приключил. Като момиче, Анджи винаги бе мразила тези нави-

ци в малкия град. Сега ѝ стана приятно, че хората са показали загриженост за нея.

Чу приближаването на кола. Погледна назад към къщата. В двора спря горскозелен миниван.

От него слезе Мира. Носеше изтъркан дънков гащеризон и фланелка с надпис „Металика“. В ръце държеше купчина счетоводни книги.

– Най-удобният момент да се започне е веднага – обяви. – Само гледай да ги изчетеш бързо, преди Ливи да се е усетила, че ги няма.

– Ето, видя ли? – усмихна се мама на Анджи. – Семейството винаги ще ти подсказва откъде да започнеш.